

Αυτή η πρόσφατη κυβερνητική κρίση που προέκυψε και εκδηλώθηκε με παραιτήσεις δυο υπουργών, εκ των πλέον εμπιστών του πρωθυπουργεύοντος, εκ των οποίων ο εις είχε αντικαταστήσει έναν άλλον παραιτηθέντα, επίσης εκ των πολύ εμπιστών του κυβερνήτου τε και συγγενή του, μας έδωσε την ευκαιρία να ακούσουμε έναν ακόμα ορισμό του τι «*έχει η πολιτική*».

Έτσι λοιπόν μετά τη συζήτηση στη Βουλή για την πρόταση μομφής που δεν υπήρχε περίπτωση να έχει διαφορετικό αποτέλεσμα, ο Έλληνας απαντώντας σε σχετικές ερωτήσεις δημοσιογράφων που καλύπτουν το κοινοβουλευτικό ρεπορτάζ, απάντησε σιβυλλικά:

«Αυτά έχει η πολιτική»

Είναι μια απάντηση που επιδέχεται διαφόρων ερμηνειών. Όπως, ότι ο ηγέτης οφείλει να θυσιάζει τους υφισταμένους του, για τη *«συμμετοχή τους σε κοινωνική εκδήλωση, η οποία έστειλε το λάθος μήνυμα για την κυβέρνηση*». Όπως θυσιάζεις ένα πiónι, ή ένα άλογο, έναν αξιωματικό, έναν πύργο, ή ακόμα και τη βασίλισσα προκειμένου να σώσεις την παρτίδα.

Ή και προς παραδειγματισμό διότι εξέθεσαν το κυβερνητικό σχήμα, ή διότι ετρώθη δομή της εξουσίας, ακόμα και αν δρούσαν εκτελώντας εντολές αλλά δεν κατάφεραν να κινηθούν με την πρέπουσα διακριτικότητα. Ακούγεται και σαν προδοσία, αλλά αν πέσει ο βασιλιάς τελειώνει η παρτίδα, ενώ από πiónια υπάρχει περίσσειμα. Η πολιτική τα έχει αυτά και όσο πιο ψηλά στέκεται κανείς στη πυραμίδα της εξουσίας, τόσο πιο πολύ έχει τη δυνατότητα να επιβάλει τη θέλησή του, αλλά ταυτόχρονα και να διακινδυνεύει να γίνει το επόμενο εξιλαστήριο θύμα, ο επόμενος παραδειγματισμός.

Συνεπώς καλά τα είπε ο pm. Αυτό που συμβαίνει σε αυτές τις περιπτώσεις όμως, είναι η θολούρα που γεμίζει την κρίση του εξουσιάζοντα. Όπως και μια καλπάζουσα αισιοδοξία που, δικαίως, όλοι μας έχουμε. Όχι δεν θα εκδηλωθεί σε μένα ανίατη ασθένεια, όχι δεν πέσει το δικό μου αεροπλάνο, όχι δεν θα χάσω εγώ τη δουλειά μου, όχι δεν θα γίνω εγώ θύμα απάτης, όχι δεν θα αναγκαστώ σε παραίτηση, όχι δεν θα αναχωρήσω νύκτωρ δια Παρισίους. Στατιστικά όλα αυτά έχουν γερή βάση.

Μα όπως έλεγε, για παρόμοιους λόγους, ο σχωρεμένος Μοχάμετ Αλι, όσο πιο μεγάλος είναι κάποιος, τόσο πιο πολύ θόρυβο θα κάνει όταν πέσει. Κι όταν έρθει η στιγμή να πάψει να έχει γύρω του κόλακες, φρουρούς, μεγαλεία και υποκλίσεις, πιθανόν να μετρήσει διαφορετικά τη ζωή. Θα είναι όμως αργά. Αργά για όλους μας. Διότι η Πολιτική είναι, εξ ορισμού ή έστω θεωρητικά, λειτουργήμα. Όπως η Ιατρική. Όπως η Δημοσιογραφία. Αν κακοποιούνται με ακατάλληλους λειτουργούς είναι άλλο θέμα. Ένα άλλο θέμα, όμως, που θίγει όλους μας.

Πάμε δίπλα τώρα. Εκ δυσμών. Η Ιταλίδα pm εμήνυσε τον συμπατριώτη της καθηγητή πανεπιστημίου Luciano Canfora, διότι, πριν δυο χρόνια, Κ
ατά τη διάρκεια παράδοσης ο καθηγητής εξέφρασε την άποψη ότι η πολιτικός «
μέσα στην ψυχή της είναι νεοναζί και για τον λόγο αυτό συμπαρατάχθηκε αμέσως με τους Ουκρανούς νεοναζί
».

Πέρα από το ποιος έχει δίκιο, αλλά και που σταματά η κριτική στα δημόσια πρόσωπα, οι Ιταλοί πολιτικοί σχολιαστές, μας θυμίζουν πως η παράδοση επιβάλλει ο εκάστοτε πρωθυπουργός, να αποσύρει τις μηνύσεις για δυσφήμιση μόλις αναλάμβανε την ηγεσία του τόπου.

Ο Canfora δεν είναι κάποιος τυχαίος. Καθηγητής Ελληνικής και Λατινικής φιλολογίας στο Πανεπιστήμιο του Μπάρι, επιστημονικός συντονιστής της Ανώτατης Σχολής Ιστορικών Σπουδών του Αγίου Μαρίνου, ιστορικός, βαθύς μελετητής, με βαρύ συγγραφικό έργο που έχει μεταφραστεί σε 15 γλώσσες. Βεβαίως έχει και ελαττώματα, ή πιο κόσμια, έχει στοιχεία που έλκουν μηνύσεις, αφού μετά τη διάλυση των Ιταλών Κομμουνιστών, ορίστηκε ως «
κομμουνιστής χωρίς κόμμα» και «*πάντα διεθνιστής*». Έτσι μοιραία μπαίνει στο στόχαστρο.

Στο βιβλίο του «Εμείς και οι αρχαίοι» (Noi e Gli Antichi Μεταίχμιο 2003 σ.103), μας δίνει ένα λαμπρό ιστορικό παράδειγμα του τι «έχει η πολιτική». Μας πάει στο τέλος του Πελοποννησιακού πολέμου, στην ήττα της Αθηναϊκής Δημοκρατίας και μας θυμίζει:

«Ορίστε γιατί όταν οι Τριάκοντα τύρρανοι πήραν την εξουσία στην Αθήνα, σε μια μοναδική στιγμή της ιστορίας της (όταν ηττήθηκε στον πόλεμο με την Σπάρτη), οι ακραίοι ολιγαρχικοί κατέσφαξαν πρώτα πρώτα απ' όλα τους πλούσιους, δηλαδή τους ταξικούς τους συντρόφους που είχαν επιτρέψει στη δημοκρατία να λειτουργήσει ».

Καλό μήνα, για αύριο, καλή μας τύχη και πόσο καλά θα ήταν αν, η Πρωταπριλιά ήταν μια φορά το χρόνο.